

20 februari. We staan vroeg op, want we moeten om 7u aan de ferry zijn. Ik vergis me in de tijd die we nodig hebben om er te geraken (5 ipv 25 minuten), waardoor we al voor half 7 aan de boot zijn. Door de dichte mist heeft de ferry ook nog eens een half uur vertraging.

We kijken vanop de boot naar de drukte in Wellington, want de kade ligt echt in het centrum. De touwen worden losgegooid en we kiezen het ruime sop. Al gauw zien we totaal niets meer en besluiten we binnen de warmte op te zoeken. De tocht duurt nog 3,5u. Binnen is alles voorzien, tot films toe, maar een plaatsje vinden is lastig.

Na ons 1,5u verveeld te hebben, gaan we naast de machinekamer op het dek zitten. Daar is het lekker warm. Plots zien we wat land. En dan nog wat en nog wat Langzaam verdwijnt de mist en zien we bergen en zee én blauwe lucht! Als we achter ons kijken, zien we het dikke pak mist waar we zojuist zijn uitgekomen. Wat een spectaculair zicht! De sounds zijn prachtig. Je weet niet waar overal te kijken. Ondertussen is het dek helemaal volgestroomd met andere kijklustigen.

In Picton is het bloedheet en dus wisselen we snel van outfit (handig zo'n busje annex kleedkamer). We rijden langs de Sounds naar Havelock en Nelson en zo verder naar Tasman National Park. Het water stijgt hier bij vloed zo'n 4 à 5 meter. Als we arriveren is het echter eb, waardoor de boten op het zand liggen, een grappig zicht. Op de camping regelen we een boottocht voor morgen.

21 februari. Een busje pikt ons op, rijdt naar de boten, naar het kantoor, terug naar de boten. Er zijn verschillende firma's, maar ze werken allemaal samen. Met de tractor rijden we een heel stuk over het strand tot aan de zee. We zien zeehonden en dolfijnen en worden een eind verder dan gepland

aan een strandje afgezet. Doordat we ook nog eens een langere wandelroute nemen, wandelen we uiteindelijk 16km ipv de voorziene 11, door bossen en langs mooie, goudgele stranden.

Het is hier een waar kajakparadijs. Mijn blaren spelen weer op en de knie van Robin sputtert wat tegen. Het regent af en toe en de mist blijft de hele tijd hangen, ondanks de voorspelde 26°C en zon. We besluiten om dezelfde dag nog verder naar Golden Bay te trekken. We steken de berg over en komen van de mist in de volle zon terecht en krijgen een schitterend vergezicht voorgeschoteld.

Het water van de Pupu Springs is ongelooflijk helder en we lachen met de grappige namen van de dorpjes hier: Takaka en Motupipi. We maken nog een strandwandeling.

Teruggekomen op de camping merken we dat de burens onze elektriciteit hebben gepikt, omdat die van hen niet werkt. De eigenaar lost dit echter snel op en we genieten op de kleine camping van een prachtige, warme sterrenhemel.

22 februari. De rit naar de andere kant van het eiland gaat vlot. Het weer op de berg is vandaag tegenovergesteld: aan deze kant mist, aan de andere zon. Even regent het, maar dan rijden we door de wijnstreek en daar is het heel warm. De bergen zijn prachtig en de zee is adembenemend. Ik vind het de mooiste kust tot nu toe.

We stoppen om naar de zeehonden te kijken. Die liggen op de rotsen naast de weg te zonnen. Ze zijn zo dichtbij dat je ze met gemak kan aanraken (wat we niet doen).

We placeren ons busje op een schaduwrijk campingplekje en doen een boottocht om walvissen te spotten. De zee is plots veel ruwer geworden en de gids geeft de hele tijd uitleg over zeeziekte.

Hij is nog niet uitgesproken of de eerst persoon is al aan het overgeven. De catamaran vliegt over de golven en het water gutst binnen (ze zijn vergeten de deur dicht te doen). De kapitein is er niet gerust op: we blijven even liggen en als we niets vinden en de wind zo blijft aanwakkeren, gaan we terug. De boot schommelt erg hard heen en weer en ondertussen zit de helft van de passagiers lijkbleek in een kotszakje te staren. We hebben de hoop bijna opgegeven, maar dan zien we plots toch een potvis. En hij laat zijn staart zien! Oef, toch nog een walvis gespot.

Omdat de tocht niet was wat het zou moeten zijn en we een uur vroeger terug zijn, krijgen we 80% van ons geld terug. We overwegen even een nieuwe tocht morgen, maar het is wel erg duur en om nog eens 2u op zo'n boot te zitten: nee, bedankt.

We werden verwend in IJsland en Canada, maar we kunnen toch een potvis bij op het lijstje zetten.

's Avonds gaan we te voet naar de winkel die toch een eind verder is dan gedacht. We kokkerellen gezellig en eten buiten, waarbij we worden aangevallen door vliegjes.

23 februari. Vandaag staat er een korte rit op het programma. We staan 's morgens op met een stevige wind en zijn blij dat we gisteren op de valreep nog een potvis zagen, want vandaag varen de boten allicht niet uit.

We rijden nog een stukje langs de wonderlijke kust. De golven beuken met geweld tegen de rotsen, maar de zeehonden schijnen er alvast geen last van te hebben. De bootjes wel, we zien er veel langs de kant staan. Ik meen in de verte 2 pinguïns te zien, maar dat lijkt onwaarschijnlijk.

We trekken het binnenland in, terug door bergen en dalen met af en toe een boerderij. Hanmer Springs is bekend om z'n bronnen, maar is helaas nogal toeristisch. Het lijkt wat op een Frans bergdorpje. We besluiten toch de baden uit te testen: er zijn verschillende watertemperaturen en -samenstellingen. De sulfurbaden zijn erg warm (40-42°C), ik hou het er niet lang vol. Zo'n kuuroord is verder wel een aangename plaats: buiten baden in lekker warm water, met de zon op je bol en zicht op de omringende bergen.

We steken de Lewis Pass over (door de Nieuw-Zeelandse Alpen) en installeren ons op de kleine DOC-camping met weinig voorzieningen, maar veel charme. Eerst nog wel geld wisselen voor de honesty box (er is geen toezicht, je wordt verondersteld je geld in een bus te stoppen). De nacht is beduidend frisser dan de vorige en we ritsen voor de eerste keer onze slaapzak dicht. We koken vanuit het busje, dat we helemaal inspuiten tegen de zandvliegjes, want die vervelende beestjes plakken graag in grote getale tegen de ramen.

24 februari. De morgen is koud, mijn handen bevroren bijna van het koude water. De toppen van de bergen rondom zijn vrij, enkel beneden sluimeren nog wat wolken. Onderweg zien we de kleine, maar mooie Marina Falls. We maken een omweg langs Nelson Lakes NP en stoppen bij Lake Rotoroa, waar we onmiddellijk omsingeld worden door vliegjes en hommels. We maken een korte wandeling en krijgen wat problemen met ons koelkastje. Na wat geprul met de draden schiet het ding toch weer in gang (deze actie zal zich de komende dagen nog verschillende keren herhalen).

We stoppen aan een swingbridge (hangbrug) en gaan op zoek naar goud (NZ had ook ooit last van goudkoorts), maar vinden enkel vliegjes en een vogeltje dat een paardans doet vlak voor onze neus (achteraf blijkt het zijn manier om insecten te vangen). Langs prachtig zingende vogels, een stuk weg uitgekapt in de rotsen en de mooie Buller Gorge rijden we naar Denniston: dit was vroeger een heel druk kolenstadje, maar nu zijn er amper nog inwoners en huizen.

Het kabelsysteem om wagonnetjes van een steile helling naar beneden te laten gaan is indrukwekkend, maar ook levensgevaarlijk en gelukkig al lang niet meer in gebruik.

Tijdens een plaspauze stel ik me de vraag hoeveel verschillende toiletten ik deze reis al bezocht heb ...

25 februari. We maken een klein ommetje naar een zeehondenkolonie. De rotsen en hoge golven intrigeren ons echter meer (al zijn de talrijke kleintjes wel schattig om te zien), om nog maar te zwijgen van de grappige vogels die veel weg hebben van kiwi's.

De rotskust van de Westcoast blijft verbazen. Een korte wandeling brengt ons tot een indrukwekkend mooi strand

waar de zee goed haar werk heeft gedaan en de rotsen prachtig uitgesleten zijn. Ook de Pancake Rocks met hun spuitgaten zijn een prachtig schouwspel.

We spelen haasje over met een vriendelijke dame die ons elke keer opnieuw begroet. We eten een muffin op het strand in Hokitika, dat bezaaid ligt met drijfhout.

Onze overnachtingsplaats is Okarito, uitgebaat door de gemeenschap.

Het is een klein dorpje, ver weg van de "drukte" (al is die relatief in NZ), prachtig gelegen aan de zee en een lagune en met zicht op de machtige bergen, bedekt met sneeuw. We laten ons eten koud worden om vanop het strand de zonsondergang te bekijken. Het is een wonderlijk tafereel en ik geraak er zowaar wat door ontroerd. Dit is waar een mens zo ver voor reist. Om de dag af te sluiten turen we vanuit onze slaapzak naar de sterren door de ramen van ons busje.

26 februari. We genieten nog even van de pracht van het strand onder een stralende hemel en trekken dan verder, want in de voormiddag staat een tocht naar de Fox gletsjer geprogrammeerd.

Het weer is ons gunstig gezind en we genieten van de wandeling. Trackers hebben vanmorgen een pad voor ons gehakt, maar onze gids moet het alweer bijwerken. De gletsjer is niet de grootste die we al zagen, maar er echt op lopen, is toch wel speciaal. We maken de ene foto na de andere en kunnen

onze stokken helemaal in de diepe gleuven steken. Op de weg van en naar de gletsjer moeten we oppassen voor steenlawines. Op sommige stukken is stoppen daarom verboden.

We rijden naar Lake Matheson, helaas is het ondertussen betrokken en is de beroemde weerspiegeling van de bergen in het water niet te zien.

We besluiten in Fox Glacier (het gelijknamige dorpje) te overnachten en maken nog een wandeling naar de Franz Josef gletsjer. Als het donker is, trekken we opnieuw de wandelschoenen aan om in het regenwoud glimwormen te spotten. Deze zijn talrijk aanwezig, net zoals de toeristen. Ik vind het allemaal oké, tot ik iemand hoor zeggen: "Nee, dat is geen glimworm, dat is een spin." Ik kan plots niet snel genoeg het bos uit zijn! Op de camping hebben we nog last van nachtlawaai: enkele kea's (soort papegaaien, vrij agressief) hebben blijkbaar ruzie met elkaar.

27 februari. Omdat de lucht vrij blauw kleurt, rijden we nog even terug naar Lake Matheson. Gisteren leek het een ordinair meer, maar nu weerspiegelen de besneeuwde bergtoppen in het heldere water. Ik probeer een foto van Robin te nemen, maar sukkel wat met de horizon (volgens Robin loopt de zee altijd leeg op mijn foto's).

We rijden daarna door een landschap van bergen en regenwouden en maken een wandeling naar het mooiste strand van NZ. Het is er ook echt mooi, maar over de vele zandvliegjes zweeg de reisgids in alle talen. We maken ons zorgen over de eenzame zeehond, maar allicht is het een mannetje dat z'n eigen kolonie nog moet vormen.

We eten in de auto, want de vliegjes zijn veel te gek op ons, maar wij niet op hen. We vervolgen onze weg over de Haast Pass en zien mooie watervallen, helderblauwe rivieren, planten die lijken op een kapotte paraplu, breed uitgeslepen dalen en hoge bergen. De Haast Pass zelf zijn we voorbij zonder het te merken, allicht door de wegenwerken die gaande zijn na een grote grondverschuiving.

Het begint wat te druppelen en aan Lake Wanaka, waar we overnachten, gaat het plots erg waaien. We koken met de deur half open, wandelen over het strand en worden gezandstraald door de wind. De wind wakkert nog meer aan en het regent alsmaar harder, wat een geluk dat we niet in een tent liggen! Ik slaap niet veel (zoals bijna elke nacht), maar gelukkig is het even droog voor mijn nachtelijk toiletbezoek.

28 februari. De dag start wat grijs, maar zonder regen. Helaas wel met vliegjes. In Wanaka komt een vogeltje de insecten van onze ruitenwissers plukken. Twee moedige zwemmers duiken het koude water van het meer in, maar wij proberen het droog te houden in Puzzling World (vol met illusies, optisch bedrog en breinbrekers) en worden in het doolhof bijna zot bij het zoeken naar de uitgang.

We bezoeken daarna Queenstown: het mekka van de avontuurlijke sporten. Je kan het zo gek of gevaarlijk niet bedenken of je kan het hier uitproberen. Het is er erg druk: een dorp dat uit z'n v-

gen barst. Even wanen we ons in België, daar we met moeite een parkeerplek vinden.

We krijgen een koude regenbui over ons heen in de Botanic Garden, terwijl er op de bergen sneeuw neervalt. We shoppen wat souvenirs en vinden dat we wel een warme Belgische wafel verdiend hebben.

De camping heeft een opzichter die met zijn gezin aan de ingang kampeert. Vanuit ons busje genieten we van het meer en de bergen rondom en bestuderen we de burens. Ik krijg de slappe lach van het fietsend jongetje wiens zadel naar voor kantelt, waardoor zijn broek helemaal afzakt. Een youtube filmpje is er niets tegen! De combinatie van een koude avond en koud afwaswater is dan weer minder om te lachen.

1 maart. We beginnen de dag met een stevig ontbijt: een boterhammetje met Vegemite. Dat schijnt erg goed te werken tegen vliegjes en heel gezond te zijn. Als de Kiwi's dat eten, dan kan er niks mis mee zijn, lijkt Robin te denken en hij smeert een dikke laag. Hij had mijn vieze gezicht na een mespuntje proeven echter beter au sérieux genomen. Het zit misschien boordevol vitaminen, maar het is absoluut niet te eten. Met confituur en kaas gaat het uiteindelijk toch binnen, maar het kwaad is geschied. Voor de liefhebbers: er staat nog een bijna vol potje in onze kast! Het is ondertussen al 1 maart, tijd gaat ongelooflijk vlug, zeker als je dagen van 's morgens tot 's avonds gevuld zijn.

We rijden naar Glenorchy: op dit uur nog een stil dorpje, niets te beleven, maar we houden wel van de rust. 1 van de weinige aanwezigen is een hond. Zijn vraag om een stok weg te gooien is te aandoenlijk voor Robin en zo zitten we onze hele wandeling met het beest opgescheept. We proberen hem af te schudden door ons in een bosje te verstoppen, maar rood en paars zijn slechte camouflagekleuren en dus worden we snel ontdekt. We mogen niet stilstaan of de hond begint te blaffen. Hij wil spelen en houdt enorm van water, wat lastig is als je rond een meer wandelt. We moeten veel moeite doen om niet onder de modder te hangen.

We rijden naar Paradise, maar dat valt tegen: enkel 1 miljonair en 2 boeren wonen er. We proberen een gravelpaadje zo lang mogelijk te volgen, op zoek naar het einde van de wereld, maar de

bestemming is onzeker en de riviertjes die we door moeten worden alsmaar talrijker en dieper, dus besluiten we om te keren, waardoor we nooit zullen weten wat er aan het einde van de weg ligt (al gok ik op bergen, bossen en rivieren).

We eten in Glenorchy, dat helemaal ontwaakt lijkt en komen weer dezelfde hond tegen, die niet alleen ons, maar ook alle andere toeristen lastig valt.

We verlaten het decor van Lord of the Rings en keren terug naar Queenstown, waar we de boottochten in Fiordland vastleggen. De medewerkster met Aziatische roots is hyperactief en helpt ons gezwind verder.

De tocht naar Manapouri verloopt vlot en we arriveren vroeg in de Possum Lodge (eindelijk een plaats waar deze diertjes welkom zijn ipv ze plat te rijden). We lopen een toertje langs het meer, door het bos en over het met stenen bezaaide strand. 1 training op 5 weken, dat is niet veel soeps, maar we hebben alvast de loopschoenen niet voor niets in onze overvolle rugzak gepropt.

2 maart. Ik erger me aan de mensen die niet snappen dat je 's avonds beter de toiletdeuren sluit als er licht brandt en keer de duizenden beestjes buiten. Alles hangt er vol van, tot de toiletbril toe.

Om 7u20 vertrekken we naar de boot. De regen is alvast van de partij. We zitten hier dan ook in een regio waar het 2 dagen op 3 regent. Ik ben zo blij met de kiwi-oorballetjes die ik gisteren kocht dat ze vandaag al mee op trip mogen. We nemen een eerste boot over Lake Manapouri. Het is koud, maar we blijven op het achterdek zitten. De bergen worden gesluierd door de mist: een mystiek tafereel. Dan gaan we de bus in voor 22km over land. Het regent zonder ophouden. De chauffeur doet heel wat gevatte uitspraken, maar van mooie uitzichten blijven we helaas verstoken. Daarna gaan we de volgende boot op om de Doubtfull Sound te verkennen. We zoeken toch maar een plaatsje binnen en trekken een regenbroek en extra warme kledij aan. We varen langs mooi groene bergen die steil uit het water oprijzen en zien ontzettend veel watervallen. Dit is Fiordland op z'n best: veel regen, veel watervallen en veel mist.

We gaan een stukje de Tasmanzee op en zien kleine, schattige pinguïns zwemmen. Verderop zitten zeehonden en pinguïns op de rotsen.

We varen een zijarm van de fjord in en de gids vraagt complete stilte. De motoren worden afgezet en je hoort nu overal het water van de hellingen naar beneden stromen. We staan op het bovendek en zijn omgeven door een landschap dat

amper door mensen beroerd is. Het is ontzagwekkend.

We nemen opnieuw de bus en stoppen bij enkele grote watervallen. Dan rijden we de 2,2km lange tunnel in naar een

elektriciteitscentrale, waar het lekker warm is. De tunnel is een spiraal en loopt onder zichzelf door. Wat een werk: per keer werd er amper 10cm graniet opgeblazen. De chauffeur bewijst dat vrouwen wel degelijk met grote bussen in smalle tunnels kunnen draaien.

Daarna steken we per boot Lake Manapouri terug over. Boottochten blijken echter niks meer voor mij: ik ben moe, misselijk en heb hoofdpijn. Terug aan land vervolgen we onze reis naar alweer een nieuwe bestemming. Via Te Anau rijden we richting Milford Sound.

De Mirror Lakes (spiegelmeren) doen hun werk niet, gelukkig vrolijkt een duikend eendje de boel op.

We stoppen aan een camping met minimale voorzieningen (enkel een soort dixi-toilet, zelfs geen water) en maken het gezellig in ons busje, want buiten regent het. Na het eten blij ik een oorbel verloren te zijn. We zoeken heel het busje af, maar vinden niks. Robin besluit even buiten te kijken en daar ligt een kiwi te blinken: oef!

Vervolgt

Sportmedische Studio Olympia

"bewegen is leven"

Cardijnlaan 12, 2290 Vorselaar

www.sportmedischestudio.be

tel: 014/50.24.78